

Natuurlijk kwam ook de jonge Voysey onder den invloed van Morris, maar toch schijnt hij reeds vroeg bezwaren te hebben gevoeld tegen diens theorie en vormgeving. Als mensch stootte hem Morris' „atheïsme" en zijn bruisende temperament af („als van een brallenden kapitein", heeft mij iemand gezegd, die hem gekend had) en als architect miste hij bij Morris het gevoel voor ruimtelijkheid. Hij achtte hem alleen groot in die kunstuitingen waarin vlakversiering was toegepast. Voysey moet dan ook naar frisschere, jongere, lichtere vormen gezocht hebben. Hij vond die bij den slechts 6 jaar ouderen architect en ontwerper Arthur H. Mackmurdo, die nu als 88-jarige in een eenzaam dorpje in Essex leeft, vergeten en onbekend, maar nog steeds vol levenskracht. Mackmurdo² was in de tachtiger jaren inderdaad het vooruitstrevendst, niet alleen onder de Engelsche architecten. Het huis dat hij nog vóór 1880 in Enfield bij Londen bouwde kan men zich nauwelijks vóór 1900 voorstellen, evenmin als de stand op een tentoonstelling te Liverpool van het jaar 1886, waar het werk van zijn kunstnijveraarsgroep, het Century Guild, getoond werd (afb. 1), zóó licht en ijl is de architectuur, zoo slank zijn de houten pijlers en zoo koen ontworpen zijn de overstekende balken. Dit is Voysey's uitgangspunt geweest, dat bewijzen twee huizen, die hij in 1891/'92 in Hans Road bouwde (afb. 2). De trap in het eene huis³ heeft dezelfde houten pijlers als de tentoonstellingsstand van Mackmurdo. Ook de buitenkant van het huis vertoont tal van vormen, die Voysey en Mackmurdo beiden toepassen, als tegenstanders van de, in de 80er jaren in Londen zoo geliefde groote heerenhuizen, hooge zwaarwichtige in roode tichelsteenen opgetrokken neo-Renaissance-gebouwen. Woningen bijvoorbeeld, die nauwelijks vijf jaren vroeger door George and Peto in hetzelfde stadskwartier zijn neergezet, bewijzen weliswaar duidelijk een vrije en zeker niet onhandige toepassing van Nederlandsche motieven,⁴ maar in vergelijking hiermee blijkt toch Voysey, zonder zich ook maar eenigszins opdringerig modern voor te doen, zoowel in de details als in het totaalaspect een werkelijke vernieuwer. Hij trekt de beide huizen samen en verbindt ze door het voorgebouwde portaal met zijn vrije, lichte versieringsmotieven. Hij handhaaft de traditioneele erkers, maar voegt ze vlak in de façadewand en doorboort ze met een rij gelijkvormige vensteropeningen, die, hoewel ze in de Engelsche „Tudor Cottage" reeds voorkwam, hier toch meer doet denken aan de ramenreeksen in 20ste-eeuwsche architectuur. Het spel der versieringen boven de ingangen wordt overgenomen door de twee smalle erkertjes op de eerste verdieping en weer opgevangen door de dubbel golfde lijn van de kroonlijst.

Bijna gelijktijdig met deze vrijwording van zijn gevel-ontwerpen vond bij Voysey een